

قضایی و سیاسی دانشکده حقوق دانشگاه تهران را هم گذراند. با تأسیس دانشکده ادبیات مشهد از سال ۱۳۳۴ تدریس دروس تاریخ ادبیات را در این دانشکده آغاز کرد و تا مهرماه ۱۳۵۸ که به افتخار بازنشستگی نایل آمد در دانشگاه فردوسی مشهد در دوره‌های لیسانس و فوق‌لیسانس و دکتری به تدریس پرداخت.

یوسفی برای اعتلای زبان و ادبیات در دانشگاه مشهد کوشش فراوان کرد و تأسیس دوره‌های فوق‌لیسانس و دکتری در این دانشگاه پس از دانشگاه تهران مدیون تلاش‌های وی بود. وی همزمان به تحقیق و پژوهش در حوزه‌های مختلف نیز ادامه داد و به این منظور سفرهای متعددی به کشورهای مختلف انجام داد. که در این مسیر کارهای ماندگاری از او باقی مانده است.

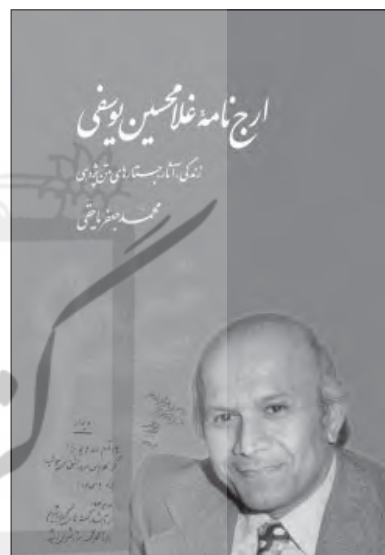
چهارمین دفتر از مجموعه ارج‌نامه‌های مرکز پژوهشی میراث مکتوب، به همین دلیل به بررسی تصحیحات و آثار و فعالیت‌های پژوهشی وی اختصاص یافته است.

ارج‌نامه غلامحسین یوسفی: زندگی، آثار، جستارهای متن پژوهی، به کوشش محمدجعفر یاحقی، یازده + ۴۶۸ ص، ۱۳۸۸ ش.

دستورالجمهور، احمدبن حسین بن شیخ خرقانی، به کوشش ایرج افشار و محمدتقی دانش‌پژوه، ۵۴۰ ص، ۱۳۸۸ ش.

این متن عرفانی میان سالهای ۷۰۰ تا ۷۳۰ ق به قلم احمدبن حسین بن شیخ خرقانی در مقامات بایزید بسطامی (۱۶۱-۲۳۴ ق) به نام یکی از احفاد بایزید به نام شرف‌الدین محمد، به رشته تحریر درآمده است. شرف‌الدین محمد که از او با عنوان شیخ‌الاسلام اعظم یاد شده، مورد احترام خاص اولجایتو خان (۷۳۰-۷۱۶ ق) بود و در عهد خود صاحب «سجاده بایزیدی» به شمار می‌رفت.

نویسنده انگیزه خود را از نگارش این اثر پراکنده بودن سخنان بایزید می‌داند و اینکه به منظور بهره‌مندی خواص و عوام آن را به زبان پارسی نوشته است. این کتاب در سه مقدمه و هفت باب و یک خاتمه بخش‌بندی شده است و در مقدمه‌ها و ابواب کتاب پیرامون ولادت، خاندان، فرزندان و احفاد، استادان و کرامات و حالات شیخ بایزید سخن به میان آمده است.

غلامحسین یوسفی استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فردوسی مشهد، دوم بهمن ۱۳۰۶ در مشهد مقدس متولد شد. تحصیلات ابتدایی و متوسطه را در همان شهر به پایان برد و از سال ۱۳۲۵ برای تحصیل در دوره لیسانس زبان و ادبیات فارسی به تهران رفت. در سال ۱۳۲۸ - ۱۳۳۰ در دوره دکتری دانشگاه تهران به تحصیل خود ادامه داد و از سال ۱۳۲۹ رسماً کار خود را در فرهنگ خراسان آغاز کرد و همزمان دوره لیسانس حقوق

